

1
เทวดาสุดหล่อแสนกวนสะดุดรักกับสาวเขียวสุดซ่าส์

งานเขียนสุดclassic ที่ภูมิใจเสนออย่างมาก
เขากำตั้งจะมีแฟนและเธอแอบรักเขา รักของสามคน
ที่เต็มพ้นด้วยคำว่าเพื่อน.....

พงศธร สายวาริรัตน์

To Phangsaton
Sayvareerat

สารบัญ

	หน้า
บทที่1 เทวดาสุดหล่อแสนกวน	4
บทที่2 สาวเซียวสุดแสนซำส์(จริงๆนะ)	8
บทที่3 คู่ปรับ(เจอกันรอบสอง)	13
บทที่4 สมรภูมิรบ(ได้เลือด)	16
บทที่5 ตีกสองด้าน(ผู้ชาย+ผู้หญิง)	20
บทที่6 หนีสุดชีวิต(วุ่นวายไม่เลิก)	24
บทที่7 ขอโทษที่ลืมตัว(ไม่ใช่แฟนทำแทนได้ไง)	30
บทที่8 เกี้ยวเก๋ยกันคืนดีได้ไหม(คงยากมั้ง)	34
บทที่9 หน้าที่สุดระทึก	38
บทที่10 สาวเซียวสุดซำส์(แอบไม่เลิก)	40
บทที่11 ฉันรักเธอ(แล้วเธอรักฉันไหม)	44
บทที่12 ณ บ้านหลังหนึ่ง	46
บทที่13 หน้าที่วิกฤต(เธอกำลังจะตาย)	49
บทที่14 ความห่วงใย	53
บทที่15 กันและกัน	59
บทที่16 ผิดอีกแล้ว เพราะผมมันไม่ดีเอง	61
บทที่17 หากเธอรู้ความจริงในใจ	63
บทที่18 ครั้งแรกของเราสอง(...)	65
บทที่19 บทรักอีกบทหนึ่ง	69
บทที่20 รักที่แสนสุข	73
บทที่21 ความกังวลใจ ในร้านที่มีดสลัว	79

บทที่22ความหอมกรุ่นจากตัวเธอ	83
บทที่23แผล	85
บทที่24เปลือยเปล่า	88
บทที่25ช่วงวิกฤตของเราสอง	90
บทที่26ห้วงน้	93
บทที่27นาทิตใจสับสน	95
บทที่28 ของขวัญสองสาว	97
บทที่29เฝ้ารอ	100
บทที่30รอจนกว่า...	103
บทที่31รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก	105
บทที่32รัก	107
บทที่33หลงใหล	109
บทที่34เจ้าหญิงตัวน้อย	111
บทที่35มานส์ดำปิดสิ่งที่อยู่รอบตัว	115
บทที่36เจ้าหญิงตัวน้อยกับหิ่งห้อย	119
บทที่37กลับบ้านกันเถอะ	122
บทที่38รักในซีเมเจอร์	124
บทที่39หลงลืมไป	126
บทที่40ห้วง	128
บทที่41จุดจบของตัวร้าย	131
บทที่42ความหลง	133
บทที่43ใจหวน	135
บทที่44ขอให้เธอไม่รู้	137

บทที่45ใจวิตก	141
บทที่46ลอยโคมท่ามกลางแสงทองส่องจากฟากฟ้า	143
บทที่47ลมพัดหวน	146
บทที่48กระจกใสบาง ๆ กันระหว่างเรา	148
บทที่49พิษรักแรงหึง	150
บทที่50เส้นชัย	152
บทที่51กระจกใส ๆ กันระหว่างเรา	156
บทที่52แก้วร้าว	160
บทที่53หนังรักซึ้ง ๆ	164

ตัวอย่าง

เทวดาสุดหล่อแสนกวนสะกดรักกับสาวเซี่ยวสุดซ่าส์

บทที่ 1 เทวดาสุดหล่อแสนกวน

การที่หัวหน้าทำหน้าที่เคร่งขรึมแล้วเย็นของสี่ขาวให้เน่ คงไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆครับ!

ผมพอจะรู้ว่าของนั้นเป็นของอะไร ห๊ะ! ของไล่่ออกจากการเป็นเทวดา ไม่เป็นแบบนี้แน่ๆ ต้องคิดในแง่ดีไว้ก่อน

หัวหน้าไม่ใจไม่ได้ระกำ กับเทวดาเด็กวัยรุ่นอย่างนั้นแน่ ผิดมากเหวอครับแค่ผมโดนงานสัปดาห์ละ 5 วัน คุณแล้วไม่มากเลยเนี่ย แต่จริงๆแล้วต้องทำงาน 6 วัน ต่อสัปดาห์ครับ เหอะๆ

ผมเข้าไปตบไหล่หัวหน้า เอ๊ย พุดผิด เข้าไปโค้งคำนับให้หัวหน้าทีใส่ชุดสูทสีขาวเต็มยศพลางถามหัวหน้าด้วยน้ำเสียงลั่นเครือว่า ของขาวนี้เป็นของอะไร หัวหน้าหัวเราะบางๆแบบมีเลศนัย แล้วหันหลังไปผลักประตูห้องทำงานของเขาเพื่อเข้าไป

ผมก้มลงมองดูของขาว ที่มีมือกำลังจับพลิกไปพลิกมาอยู่ กะจะให้ของขาวเปลี่ยนเป็นเชคพันล้านครับ เหอะๆ

ด้วยความกังวลใจเรื่องของขาวที่ถือ จึงส่ายหน้าไปมาพร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ ใครว่าเทวดาไม่มีทุกข์ มีเหมือนกันนะครับ

เฮ้อ ขอถอนหายใจทีหนึ่งก่อนจะพูดถึงที่ทำงาน ที่ทำงานของผมเป็นตึกสี่ขาวนวลสูง มีหลายร้อยชั้น แต่ละชั้นมีแผนกต่างๆ เช่น แผนกความดี แผนกความเลว แผนกกรรมเก่า แผนกกรรมใหม่ แผนกโชคดี แผนกโชคร้าย ? เยอะแยะมากมายนี่ก็ไม่ออกแล้วครับ

อ้อ เกือบลืมบอกเรื่องการแต่งตัว การแต่งตัวของเทวดาในแต่ละแผนกนั้นเหมือนกันครับคือใส่ชุดสูทสีขาวเต็มยศ

ผมอยู่แผนกทำให้คนสมหวัง มีเทวดาหลายองค์ด้วยกันที่ทำแผนกนี้ หน้าที่การทำงานนั้น เกี่ยวกับตรวจดูว่ายังมีคนดีที่ไม่สมหวังกี่คน จากนั้นเอาไปให้หัวหน้าเซ็นอนุมัติ เพื่อจะได้ส่งไปให้แผนกช่วยเหลือที่ทำงานอยู่บนโลกมนุษย์อายุแค่ 18 ปี ได้แค่นี้ก็เจ๋งแล้วครับ

หลายคนคิดล่ะชีว่า ถ้าได้รู้จักเทวดาอย่างผมคงดี จะได้สมหวังในความรัก มันไม่ง่ายอย่างนั้นครับ คุณต้องช่วยตัวคุณเองด้วย อย่างเช่นคุณอยากทานกะเพาไก่ไข่ดาวสักครั้ง ผมทำให้คุณเจอร้านขายกะเพาไก่ไข่ดาว ทำให้คุณมีเงินซื้อได้ แต่ถ้าคุณไม่เข้าไปซื้อทานเลย ผมพยายามอย่างไรก็ช่วยคุณไม่ได้เหวอครับ(เทวดาใจดำ) เหมือนได้ยินใครด่านะเนี่ย หรือว่าหลุดไปเอง

บรรยากาศในแผนกทำให้คนสมหวังเป็นห้องสีขาวนวลทั้งหมด มีพื้นที่ประมาณ 12,800 ตารางเมตร แบ่งเป็นห้องๆ หลายร้อยห้อง ต้องเข้าใจว่าสวรรค์คู่แค้นทั้งโลก แผนกหนึ่งมีห้องทำงานหลายร้อยห้องเป็นเรื่องธรรมดาครับ

เมื่อเดินเข้ามาถึงในห้องทำงานของตัวเอง ก็ย่อตัวนั่งลงที่โซฟาอย่างละเอียดใจ อ่อนใจ ไม่สบายใจ ผมเลิกคิด แล้วถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ก่อนเอามือเกาะของจดหมายเพื่อเปิดออกอ่าน

พอเห็นข้อความในจดหมาย ต้องเบิ่งตากว้างและร้องอุทานด้วยความตกใจสุดขีด เพราะในจดหมายเขียนว่า ไล่ออกจากแผนกทำให้คนสมหวัง

ฮือๆ งานสบายแบบนี้ไปหาที่ไหนได้ ให้ออกจากงานอย่างนี้จะให้ไปตัดหญ้าเลี้ยงม้าที่ค่อม้าเหรอ โอ้! หัวหน้านะหัวหน้าใจร้ายมากๆ

ปรี๊ด เพียงไม่กี่นาที ผมก็มายืนจับหน้าอกของตัวเองหอบ แอ่ๆ อยู่หน้าห้องหัวหน้า ในที่ทำงานมีกฎว่าห้ามหายใจเพื่อผ่อนคลายครับ

กฎของการเข้าห้องหัวหน้า คือต้องเคาะสามครั้ง แล้วรอจนกว่าสัญญาณไฟเขียวบนประตูจะกระพริบ

ผมรอเพียงสองวินาทีก็รีบเปิดประตูเข้าไปเลย ไม่สนแล้วว่า จะเขียว หรือ แดง เห็นหัวหน้านั่งเซ็นเอกสารอยู่บนโต๊ะทำงาน ด้วยความที่เป็นเด็กมีมารยาทดีงามสุดๆ ผมไม่รอให้หัวหน้าเชิญนั่งก่อน แต่รีบนั่งลงที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของหัวหน้าเลย พร้อมกับวางจดหมายทับเอกสารที่หัวหน้ากำลังเซ็นอยู่ด้วย

“อะไรของเธอ นายใจ” หัวหน้าผินหน้ามองพลางผายมือออกเล็กน้อย

“หัวหน้าครับ ถ้าหัวหน้าไล่ผมออก แล้วผมจะไปทำงานที่ไหนล่ะครับ ขอร้องเถอะครับหัวหน้า นะนะ” ผมหรีดตาปรือพูดด้วยน้ำเสียงนินวลเพื่อพยายามเรียกร้องให้หัวหน้ารู้สึกสงสารให้มากที่สุด

“อ้อ เรื่องนี้เอง มาเร็วเหมือนกันนี่ ทั้งที่ทำงานฉันกับเธอห่างกันตั้งไกล” หัวหน้ายิ้มบางๆ ให้แล้ววางปากกาลง

“ครับหัวหน้า ผมขอร้องเถอะครับอย่าไล่ผมออกเลย เดี่ยวผมจะไม่โด่งงานอีกแล้ว” ผมมองหัวหน้าด้วยแววตาใส่ชื่อบริสุทธิ์ แต่ไม่ลืมยกนิ้วทำท่า โอเค

หัวหน้าเอานิ้วเคาะโต๊ะเบาๆ จากนั้นยืนกายลุกขึ้นจากเก้าอี้ทำงาน เดินไปที่ตู้เย็น พอหัวหน้าเปิดตู้เย็นแล้ว เขาก็หยิบกระป๋องเบียร์ออกสองกระป๋อง หัวหน้าโยนกระป๋องเบียร์ให้ผมกระป๋องหนึ่ง อู๊! เกือบรับไม่ได้ โยนให้แบบไม่ตั้งใจเลยหัวหน้า

แปลกใจไหมครับ ว่าทำไมเทวดาถึงดื่มเบียร์ได้ด้วย ไม่มีอะไรมากหรอกครับ โลกของสวรรค์ก็คล้ายกับโลกมนุษย์นั่นแหละ คล้ายกันเกือบทุกอย่าง เช่นมีถนนมีรถยนต์ มีโทรศัพท์มือถือ มีทีวี(สามารถรับสัญญาณภาพได้ทั้ง

รายการของสวรรค์และของโลกมนุษย์) มีร้านขายเบียร์ ขายน้ำอัดลม ขายอาหารอร่อยๆ ขายเสื้อผ้า มีทะเลสาบ มีต้นไม้ แต่ที่ไม่เหมือนโลกก็คือ สวรรค์มีอากาศที่เย็นสบายตลอดทั้งปี และเทวดาบนสวรรค์ทุกองค์มีจิตใจดีงาม รวมทั้งมีความจริงใจต่อกัน

หัวหน้าถามว่าอยากทำงานต่อไหม ผมนั่งนิ่งอย่างสงบเงียบ โนๆ ไม่ใช่ ผมเบิกตากว้างรับลูกชิ้นพรวด พลังเอามือกุมหว่างขาโค้งคำนับให้หัวหน้าบอกว่าอยากมากครับ

หัวหน้ายกกระป๋องเบียร์ขึ้นดื่ม อึกๆ จากนั้นก็มองผมแล้วบอกว่าให้ดื่มเบียร์ซะเดี๋ยวจะหายเย็นเสียก่อน เป็นเทวดาวัยรุ่นต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่อยู่แล้ว หัวหน้าบอกให้ทำอะไรสามารถทำตามได้สบายหายห่วง

“ไม่ครับหัวหน้า ผมอยากให้หัวหน้ายกเลิกคำสั่งที่ให้ผมออกจากแผนกทำให้คนสมหวัง นั่นผมจะไม่ดื่มเบียร์ที่หัวหน้าให้ด้วย”

“ตามใจเธอก็แล้วกัน” หัวหน้าพูดแล้วยกกระป๋องขึ้นดื่มอีกครั้งจากนั้นก็เดินไปที่โต๊ะทำงาน

เหวอ...หัวหน้าไม่สนใจเลย ผมจึงต้องยอมดื่มเบียร์ตามที่หัวหน้าชวน อึกๆๆ ระหว่างกำลังดื่มเบียร์ หัวหน้าถามว่าอยากกลับมาทำงานเหมือนเดิมไหม

ผมเบิกตากว้าง รับผิดชอบดื่มเบียร์แล้วรีมานั่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของหัวหน้า พร้อมกับวางกระป๋องเบียร์ลงบนโต๊ะ แล้วตอบรับทันที หัวหน้ายิ้มบางๆ ให้พร้อมกับเอื้อมมือหยิบรีโมทเพื่อเปิดทีวีที่ตั้งอยู่ข้างโต๊ะทำงานให้ดู

เป็นภาพเด็กผู้หญิงสวย น่ารัก น่ารัก มีผมสีดำสลวยสวยเป็นยอยไยที่ยาวประบ่า มีใบหน้าที่น่ารักที่ขาวผ่อง ขนคิ้วโค้งสวยงามพอดีราวเคียวจันทร์ ดวงตากกลมใส จมูกเขื่องงาม ริมฝีปากบางสวยสีชมพู หุ่นเพรียวงาม และผิวขาวเนียนอมชมพู เธอใส่เสื้อยืดคอกกลมสีขาวตรงหน้าอกมีตัวหนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษสีฟ้าเขียนว่า HAPPY และใส่กางเกงขาสั้นสีฟ้า กำลังแหยงหน้าขอพรให้เทวดาช่วยให้ตัวเองได้เป็นดารานักแสดงหนัง

“อู๊ฮ ฮ่าๆ” ผมอดขำไม่ได้ที่เธอกำลังย่อตัวลงเอาอุ้งปุงที่พื้นดิน แล้วล้มหงายไปข้างหลัง

“ฉันให้เธอกลับเข้าทำงานก็ได้ แต่หลังจากที่เธอทำให้เด็กผู้หญิงคนนี้สมหวังแล้ว นั่นหมายความว่า เธอต้องลงไปโลกมนุษย์ เพื่อช่วยเด็กผู้หญิงคนนี้”

“ห๊ะ! ให้ผมลงไปโลกมนุษย์เหรอ ร้อนก็ร้อน หนาวก็หนาว โอ้ หัวหน้า แผนกนี้มีคนทำอยู่แล้วนี่ ทำไมต้องให้ผมไปทำด้วยล่ะครับ” ผมพูดพลางถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เธออยากได้งานคืนไหม”

“โอเคครับ...ทำครับ”แค่ทำให้เด็กผู้หญิงคนเดียวสมหวัง แล้วก็ได้กลับมาทำงานสบายเหมือนเดิม ก็ทนเอาหน่อยแล้วกัน เดี่ยวแอบโดดงานกลับสวรรค์คืนก็ได้

“ฉันรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ ฉันจะยึดเวทมนตร์คืนได้ของเธอเอาไว้ นั่นหมายความว่าเธอจะ ลอยกลับมาอนู๋งานบนสวรรค์ไม่ได้”หัวหน้าน้ำยืมบางๆให้ผมอย่างรู้ทัน

“อ้อ...มีอีกอย่าง เธอจะใช้เวทมนตร์รังแกมนุษย์ไม่ได้ ถ้าฉันรู้เธอหมดสิทธิ์กลับเข้าทำงานล้านเปอร์เซ็นต์”

โธ่ หัวหน้า...รู้ทันหมดเลย ผมนั่งคอตกเหงาหงอยเศร้าใจได้พักใหญ่ ไหนๆก็ต้องทำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว ผมจึงถามประวัติของเด็กผู้หญิงหน้าตาสวยน่ารักคนนี้กับหัวหน้า

หัวหน้าบอกว่า เด็กผู้หญิงคนนี้ชื่อนัท อายุ 18 ปี เธอกำพร้าพ่อ เธอมีน้องสาว 1 คน เธอละน้องสาวอาศัยอยู่กับแม่และตา ตอนนี้นำกำลังศึกษาอยู่ชั้น ม. 6 ในโรงเรียนเอดิสัน เธอใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักแสดงมาก พยายามอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่สมหวังสักที เพราะเธอมีปัญหาเรื่องลืมบทเวลาพูดต่อหน้าผู้คน

“บนโลกมนุษย์มีเทวดาคอยช่วยให้มนุษย์ที่เป็นคนดีสมหวังอยู่แล้ว ทำไมถึงต้องให้ผมลงจากสวรรค์ไปช่วยนัทล่ะครับ”ผมเอียงคอถามอย่างสงสัย

“อ้อ เทวดาองค์ก่อนที่รับผิดชอบเรื่องช่วยให้นัทสมหวัง เขาขอลาออกไปทำงานแผนกอื่น ภารกิจนี้เลยยังไม่ มีเทวดาทำ ฉันจึงให้เธอไปทำแทน”

เฮ้อ เราซึ่งสุดแสนโชคดียะไรอย่างนี้นะ ฮือๆ หัวหน้าเริ่มอธิบายการทำงานให้ฟัง นั่นคือ ผมต้องเข้าไปเรียนโรงเรียนเอดิสันในฐานะเด็กย้ายเข้าไปใหม่ แล้วเข้าไปทำตัวสนิทกับนัทในรูปแบบไหนก็ได้ แต่หลักๆคือทำให้เธอเป็นนักแสดงให้ได้

พอถามถึงบรรยายกาศภายในโรงเรียนเอดิสันกับหัวหน้า ผมต้องเบิกตากว้างอ้าปากค้างด้วยความตกใจอย่างสุดขีด เพราะโรงเรียนนี้ชกต่อยกันเกือบทุกวัน และมีธรรมเนียมอยู่อย่างหนึ่งที่ห้ามมาตลอดคือต้องอัดเด็กใหม่ให้สลบเพื่อเป็นการต้อนรับ

หัวหน้าหยุดจังหวะการพูดพักหนึ่ง แล้วมองมาทางนี้ บอกว่าผมกำลังจะเป็นรายต่อไป...

หือ!

ทำไมหัวหน้าถึงแข่งให้เด็กผู้ชายหน้าตาดีแสนน่ารักให้เป็นรายต่อไปอย่างนั้นล่ะครับ โอ๊ย! ส่งผมไปตายเหวอ หัวหน้า แงๆ help me please!...

บทที่ 2 สาวเขียวสุดแสนขี้ส(จริงๆนะ)

ผมยืนเอียงคอมองผู้ชายที่มีเส้นผมสีดำสนิท ทรงผมเหมือนพระเอกหนังเกาหลี ใบหน้ารูปไข่ แวตาก็เล่น ผิวพรรณขาวผุดผ่อง ที่มีจมูกโด่งคมเป็นสัน มีคิ้วดำ และริมฝีปากสีชมพูสวยเข้ารูปน่านมอง รูปร่างสูงโปร่ง ร่างกายกำยำสมส่วน ใส่เสื้อยืดคอกลมสีเขียวอ่อน กางเกงยีนส์ขาวสีซีด ที่อยู่ในกระจกของห้องนอนตัวเองพักหนึ่ง สงสัยไหมว่าผู้ชายผู้นั้นคือใคร เอ้อ ผมเองครับ

ที่ทำแบบนี้แค่อยากจะพิจารณารูปร่างหน้าตาของตัวเองว่า มีส่วนไหนของรูปร่างหน้าตาที่ทำให้ช่วยจงดองลงไปทำงานบนโลกมนุษย์ เอ้อ ไม่รู้ว่าจะได้กลับมาสวรรค์คืนตอนไหน เสร้าจิตจริงๆ

พอเดินออกมาจากห้อง แล้วปิดประตูห้องนอนของตัวเองเสร็จ ก็เห็นพ่อแม่ของผมทำหน้าที่เสิร์ฟอาหารเช้ามาให้ ไม่รู้ว่านัดกันไว้หรือเปล่า เพราะท่านทั้งสองเอามือตบไหล่ของผมข้างซ้ายและข้างขวาเบาๆพร้อมกัน รู้ว่านี้เป็นการให้กำลังใจวิธีหนึ่ง ผมจึงยิ้มหน้าบานมองท่านทั้งสองด้วยความรู้สึกซาบซึ้ง

“ที่ไหล่ลูกเปื้อนฝุ่นนะ พ่อเลยปัดให้”

“อ้าวพ่อ คิดว่ารู้ว่ผมเสียใจเรื่องถูกย้ายงานซะอีก เอ้อ - - นี้อย่าบอกนะว่าแม่ก็ปัดฝุ่นให้ผมนะ”ผมหิรตาปรี

“เอ้อ...ใช่ลูก”

“เอาเข้าไป”

ผมเอามือล้วงมือถือในกระเป๋ากางเกงยีนส์ขาวออกมาดูเวลา เมื่อเห็นเวลาแล้วต้องอ้าปากค้างนิดหนึ่ง เนื่องจากเลยเวลาที่นัดกับแผนกส่งตัวเทวดาไปโลกมนุษย์มาเกือบ 1 ชั่วโมงแล้ว ผมจึงรีบยกมือไหว้ เพื่อลาพ่อกับแม่ แล้วก็หายตัวแวบไปทันที

ผมมาปรากฏตัวที่หน้าแผนกส่งตัวเทวดาไปโลกมนุษย์ ทันใดนั้น มีเทวดาในแผนกปรีเข้ามาหา ถามว่ ชื่อใจใช่ไหม เมื่อผมตอบว่ใช่ เขาก็รีบบอกให้ผมที่จุดส่งตัวไปยังโลกมนุษย์ทันที เพราะเลยเวลามานานมากแล้ว

เมื่อมาถึงจุดส่งตัวไปยังโลกมนุษย์ มีเทวดาสององค์คอยต้อนรับอยู่ แต่ไม่ทันได้พูดคุยอะไรกันดีเลย เขาก็ให้มายืนตรงที่จ่จะต้องลงไปโลกมนุษย์ จากนั้นเขาก็เอาเชือกมาผูกไว้ที่ข้อเท้า เพื่อให้กระโดดลงไปยังโลกมนุษย์เหมือนกระโดดบันจี้จัม จากความสูงหลายหมื่นล้านเมตร(แงๆ จะฆ่าจะกันหรือไ่ครับนี่)

หัวใจเต้นตุ้มๆตอมๆไม่ยอมหยุด เมื่อยืนอยู่ตรงที่จ่จะต้องกระโดดลงมาจากสวรรค์ ตอนทำใจอยู่นั้น ได้กลิ่นน้ำลายลงลำคอหลายเอือก พลังมองลงไปยังโลกมนุษย์ที่ไกลสุดสายตา และเล็กกระจิดเดียว และแล้วก็ตัดสินใจกระโดดลงมาด้วยการข่มใจไม่ให้กลัวความสูงที่ทำได้แค่เพียงสองวินาที

ขณะดิ่งพสุธาลงมา รู้สึกว่าเส้นผมตีหน้าจนแสบคัน และหน้าทั้งหน้าเย็นชาไปหมด แขนที่ไม่มีเสื้อผ้าปกปิด ไวกันหยิกๆเป็นหย่อมๆ ผมตะเบ็งคอตระโกนกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวปนกับความหวาดเสียวสุดชั่วหัวใจ ดังลั่นนาราวสามชั่วโมง ก่อนจะสงบลง ไม่รู้ว่าตัวเองหมดสติไปตอนไหน แต่รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนรู้ว่าเชือกดิ่งที่ข้อเท้าแล้ว

นั่นทำให้รู้ทันทีว่านาฬิกาที่ระทิกได้จบลงแล้ว ผมจึงถอนหายใจยาวๆด้วยความ

โล่งอก โล่งใจ โล่งปอด

เชือกค่อยๆคลายออกจากข้อเท้า แล้วผมก็ตีลังกากลางอากาศสองตลบ และมาจบลงด้วยท่ายืนตัวตรง

ขณะยืนอยู่บนถนนคอนกรีตแห่งหนึ่งที่เปลี่ยนผู้คน มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นที่กระเป๋าางเกงยีนส์ขาวสีซีดของตัวเอง ผมรีบเอามือล้วงกระเป๋าเอาโทรศัพท์ออกมาแล้วกดรับ

“สบายดีนะนายโจ”สายจากหัวหน้า

[เกือบตายกลางอากาศแล้วครับหัวหน้า]ผมพูดด้วยความน้อยใจ

“เธอหาที่อยู่เอาเองนะ ส่วนเงินเธอกดเอทีเอ็มได้ตามสบาย ได้บัตรไปแล้วใช่ไหม”

[เพิ่งมีเทวดาเอามาให้ที่บ้าน เมื่อวานนี่เองครับ หัวหน้า]

“ประวัติต่างๆของเธอฉันได้จัดการเรียบร้อยแล้ว เธอไปเรียนได้เลย โชคดีนะนายโจ”หัวหน้าพูด

ตุ๊ตๆ ยังไม่ได้ถามเลยว่าตัวเองอยู่มอหกทับอะไร โอ๊ย! ผมตะเบ็งคอร้องตะโกนอย่างสุดเสียง ด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส ทันทีที่มีกระป๋องฟุ้งมากระแทกศีรษะ ผมคล้ำศีรษะป๋อยๆ พลางขมวดคิ้วแล้วหันไปทางที่กระป๋องลอยละลือมา ผมครางในลำคอว่า ยัยตัวแสบ ทันทีที่เห็นเธอคนที่ทำกระป๋องลอยละลือมาโดนศีรษะของผม เธออ้าปากเล็กคิ้วแล้วกริบหมุนตัววิ่งหนีไปทันที ไม่มีทางยอมให้หนีไปง่ายๆหรอก เพราะเธอต้องชดใช้ ที่ทำหัวฉันโน

ผมวิ่งตามเธออย่างสุดกำลัง แต่ยัยตัวแสบนี่ก็เร็วเป็นปรอทลงไฟ ผมวิ่งไล่ตามเธอเข้าซอยนั้นที่ซอยนี้ที่ และแล้วก็ตามเธอได้ทัน เพราะเธอวิ่งมาถึงทางตัน โหะๆ ในที่สุด

ผมเอียงคอ หรีตา มองหน้าเธอยัยตัวแสบ และยิ้มอย่างผู้มีชัย พร้อมกับเอากำปั้นขกฝ่ามือซ้ายๆ มีแวบหนึ่งภายในความคิดว่าเหมือนเคยเห็นหน้าผู้หญิงคนนี้นี่มาก่อน แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน นึกไม่ออกก็ช่าง ไม่สนหรอกตอนนี้ขอเชกหัวให้หายแค้นสักทีหนึ่งเถอะ

ผู้หญิงคนนั้นทำหน้าซีดเผือดค่อยเดินย่ำเข้ามาใกล้ๆ พลางโค้งคำนับขอโทษซ้ำๆ แต่ผมไม่มีทางยอม ถ้าจะขอโทษทำไมต้องวิ่งหนีมาตั้งไกล หมดทางแล้วซิถึงขอโทษโหะๆ ตอนเอื้อมมือไปจับไหล่เธอเพื่อจะแก้แค้น เธอแว้ดใส่ว่า

“หนอย จะแตะอั้งฉันเหรอนี้แน่ โหะๆ”

โหีย! ผมตะโกนแหกปากกรีดร้องดังลั่น หน้าทั้งหน้าขาวซีดเผือดไปหมด เพราะยัยตัวแสบเตะผากมากเข้าหว่างขาของผมอย่างแรง ทันทีกี่หลุดตัวลงกับพื้น เธอก็เชกคิระระผมหนึ่งที แล้วตั้งชื่อให้ผมใหม่ว่า ไอ้บ้ากาม จากนั้นเธอก็วิ่งปราดหายไปจากซอยที่เป็นทางตันทันที

ผมขมวดคิ้วขบฟันแน่นเพื่อทนความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสที่หว่างขาอยู่พักหนึ่ง เมื่อรู้สึกดีขึ้นจึงค่อยๆหยุดกายลุกขึ้นยืน

ตอนยืนขึ้นท้องก็ร้อง จ๊อกๆ ด้วยความหิวคงเพราะใกล้จะเที่ยง ไปหาอาหารอร่อยๆทานดีกว่า

ผมเดินออกมาจากซอยที่เป็นทางตันนั้น ทันใดนั้นรู้สึกเหมือนเหยียบอะไรเข้า มันดูแน่นๆแปลกๆ หึะ! ผมเบิกตากว้างด้วยความตกใจสุดขีด พร้อมกับก้มลงดูว่าตัวเองเหยียบอะไร จากนั้นไม่คิดอะไรต่อ รีบเกร็งขาทั้งสองข้างวิ่งหนีสุนัขพันธุ์อัลเซเชียนตัวสีน้ำตาลที่ยืนถลึงตามองและแยกเคี้ยวไล่อย่างเหยี่ยวเกรี้ยวกราดทันที

ในขณะที่วิ่งหนีอย่างสุดชีวิต ได้ยินเสียงสุนัขเห่าไล่หลังมาอย่างบ้าคลั่ง ผมเห็นต้นไม้อยู่ต้นหนึ่ง และมันคงเป็นทางรอดทางเดียว พอวิ่งมาถึงต้นไม้ต้นนั้นจึงรีบปีนขึ้นไปทันที

แ่กๆ ผมนั่งหายใจอย่างเหนื่อยหอบบนกิ่งไม้ใหญ่ รอให้สุนัขตัวนั้นจากไปแต่มันก็ไม่ยอมไป มันยังยืนแหงนหน้าถลึงตาไล่ เห่าโห่ๆ อย่างบ้าคลั่งอยู่ใต้ต้นไม้ไม่ยอมหยุด

ใช่ ลืมไปเลยว่าตัวเองนี้เป็นเทวดาสามารถสามารถหายตัวได้ เมื่อคิดได้เลยไม่รอให้สุนัขพันธุ์อัลเซเชียนตัวสีน้ำตาลตัวนั้นจากไป ผมใช้เวทมนตร์หายตัวแวบไปทันที อืม เป็นเทวดามันก็ดีอย่างนี้แหละครับ

ที่อุโมงค์รถไฟใต้ดิน...

หลังจากทานข้าวมันไก่ไปสองจาน และดื่มน้ำแป๊ปซี่ไปสองขวด ตอนนี้อยู่เยอะมาก ๆ จึงมาเดินเตร่เล่นๆที่อุโมงค์รถไฟใต้ดินเพื่อเป็นการย่อยอาหาร

เดินไปได้สักพักเห็นวัยรุ่นสามคน ยืนล้อมหน้าล้อมหลังผู้หญิงวัยรุ่นคนหนึ่งไว้ มีผู้ชายผมสีทองเอามือจับผมที่ยาวสลวยสวดยปะบ่าผู้หญิงวัยรุ่นคนนั้นมาหอมหวังจะสูดดมความหอมกรุ่นให้เต็มปอด

ผู้ชายผมสีดำสนิทที่อยู่ข้างๆ เอื้อมมือไปจับมือเรียวๆ ที่ขาวเนียนสวยของผู้หญิงคนนั้นแต่เธอรีบสะบัดออก พอเธอจะยกมือฟาดหน้าผู้ชายที่จับผมเธอมาหอม ผู้ชายคนนั้นก็จับมือเธอเอาไว้ พลังครางในลำคอว่าจะมีฤทธิ์ไปถึงไหนจ๊ะ

ผมรู้สึกว่าจะทำอะไรสักอย่างแล้ว จึงเดินเข้าไปใกล้วัยรุ่นสามคนนั้น แล้วถามว่าทำอะไรกัน ผู้ชายผมสีทอง
รับหน้ามาถลึงตาใส่ผมอย่างเหี้ยมเกรียม

“แกยุ่งอะไรด้วย วะ” ผู้ชายผมสีทองขวมดคิ้วมองด้วยสายตาเหี้ยมเกรียม

“ปล่อยผู้หญิงคนนีไปซะ” ผมพูดด้วยน้ำเสียงเข้มๆ

ผู้ชายผมสีทองมองหน้าผมด้วยแววตาเหี้ยมเกรียมพลาจขวมดคิ้วใส่ จากนั้นเขาบอกให้ผู้ชายข้างๆเขาทั้งสอง
คนรุมผม อี๊ อะไรกันนี่มาโลกมนุษย์วันแรกมีเรื่องชกต่อยเลยหรอ

ผมเกร็งมือทั้งสองข้างเพื่อปิดหมัดที่พวกผู้ชายทั้งสองคนเหวี่ยงใส่อย่างบ้าคลั่ง แรกๆก็เจ็บมือครับแต่พอโดน
หลายๆเข้าก็เริ่มชิน และแล้วจบลงด้วยการเหวี่ยงหมัดอย่างสุดแรงใส่คอหอยพวกผู้ชายทั้งสอง คนละหมัด จนผู้ชายทั้ง
สองคนที่สู้กับผมอยู่ หลับกลางอากาศ และค่อยๆร่วงผล็อยลงไปนอนสลบเมือบที่พื้น

ผู้ชายผมสีทองที่ดูท่าทางจะเป็นหัวหน้าแก๊ง เอียงคอไปมาพลาจหักนิ้วกรอบๆ จากนั้นมันพุ่งตัวเข้าหา
พร้อมสาธิตหมัดใส่ผมอย่างบ้าคลั่ง ผมโยกตัวหลบไปพร้อมกับถอยหลังด้วยความเร็ว และเมื่อได้โอกาส ก็ไม่รอช้ารีบ
เกร็งแข้งเตะไปที่หว่างขาผู้ชายผมสีทองอย่างเต็มแรง จนมันตะเบ็งคอตระโกนร้องดังลั่นด้วยความเจ็บปวด และค่อยๆ
ทรุดตัวลงไปนอนราบที่พื้น

คุณอาจสงสัยว่าทำไมผมถึงบู๊เก่งอย่างนี้ เป็นเพราะตอนอยู่บนสวรรค์ เคยฝึกมวยมาครับ แฮะๆ

พอจัดการพวกอันธพาลเสร็จ ผมหันไปมองผู้หญิงคนนั้นด้วยแววตาสดใสพร้อมกับหายใจแรงๆซ้ำๆเพราะรู้สึก
เหนื่อยเล็กน้อย

เมื่อเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นอย่างละเอียด ถึงรู้ว่าเธอสวยน่ารักมากๆ ใบหน้าเรียวยาวขาวผ่องอมชมพู ขนคิ้ว
เรียวยาวโค้งกำลังพอดี แววตาดูอ่อนโยนอ่อนหวาน จมูกโด่งเป็นสัน ปากอวบอิ่มสวยสีชมพูเข้ารูป บวกกับเส้นผมดำสวยที่
ยาวลงมาประบ่าและเสื้อแขนสั้นสีชมพูลายสก๊อตกับกางเกงขาสั้นสีขาวขับให้ดวงหน้ารวมทั้งรูปร่างที่เพรียวงามของเธอ
สวยงามองยิ่งนัก เธอสูงประมาณ 170 เซนติเมตร ถ้าเทียบกับผมที่สูง 185 เซนติเมตร แล้วเหมาะกันพอดี

ผมยิ้มบางๆให้ผู้หญิงคนนั้น ขณะเดินไปดึงแขนเธอเพื่อพาออกจากอุโมงค์รถไฟใต้ดิน เธอไม่ทำท่าทางขัด
ขืนเลยแถมรีบพาตัวเองเดินไปตามแรงดึงของผมด้วย

ขณะที่เราทั้งสองนั่งอยู่ในร้านไอศกรีม ถึงได้รู้ว่าเธอชื่ออัน เรียนโรงเรียนเอม

สกูลอยู่ชั้น ม. 6 ได้เพื่อนร่วมโรงเรียนแล้วเรา แฮะๆ และก็ไปโชคดีที่ผมไม่ต้องเดินหาที่พัก เพราะเธอแนะนำที่พักที่เธอ
กำลังพักอยู่ให้ เป็นอพาร์ทเมนท์อยู่ใกล้โรงเรียนเอมสกูล ดีเลยจะได้ไม่ต้องตื่นเช้า โฮะๆ

ที่อพาร์ทเมนต์ใกล้โรงเรียนเอมสกูล...

เมื่อผมแวะที่ตลาดซื้อของใช้และเสื้อผ้าเสร็จ และไปเอาชุดยูนิฟอร์มของโรงเรียนเอมสกูลที่โรงเรียนเอมสกูลเสร็จ ผมก็มาที่อพาร์ทเมนต์ พอจ่ายค่าเช่าล่วงหน้ากับเจ้าของอพาร์ทเมนต์เสร็จ ก็ได้กุญแจห้องหมายเลข 121 อยู่ใกล้กับ ห้องอันพอดีเลย 111 มันใกล้กันตรงไหนนี่ พุดผิดครับไม่ใกล้แต่ก็ไม่ไกล ห้องอันอยู่ชั้น 4 ส่วนผมอยู่ชั้น 5 อืม ใกล้แค่นี้ก็ดีแล้ว

อันกับผมยืนอยู่หน้าห้องของผม เราทั้งสองสบตากัน อันทำตาหวานให้และพูดขอบคุณที่ช่วยเธอเอาไว้ จากนั้นอันก็เขย่งเท้าขึ้นมาหอมแก้มผมเบาๆ ผมรู้สึกถึงลมหายใจอุ่นๆ ชวนหลงใหลของเธอที่รดมาเบาๆ ตรงแก้มข้างซ้าย

ในชีวิตไม่เคยมีหญิงสาวคนไหนหอมแก้มเลย พอเจอเข้าแบบไม่ตั้งตัว ก็ได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อ อ้าปากค้าง ตอนนั้นหัวใจตัวเองกำลังเต้นแรงรัวดัง ตบตบๆ ไม่หยุด และหน้าทั้งหน้าร้อนและชาไปทั้งหน้าเลยครับ

อันสาวสวยน่ารักยิ้มบางมองหน้าผมและก้มลงมองที่พื้น พร้อมกับทำท่าเขินนิดๆ

“ฉันไปก่อนนะจ๊ะ” อันยิ้มหน้าบานยกมือโบกร่ำลาผม แล้วหมุนตัววิ่งเหยาะๆ จากไป

ผมยืนอ้าปากค้างมองอันจากไป พอได้สติก็เอามือตีหน้าตัวเองเบาๆ เนื่องด้วยคิดว่าตัวเองกำลังอยู่ในความฝัน จากนั้นก็รีบไขกุญแจห้องของตัวเองเข้าไป

โอ้โฮ! น่าอยู่ชะมัด ห้องสีฟ้าสวย เต็มอันใหญ่ น่านอน มีทีวีอยู่ปลายเตียง ผมเดินไปใกล้ๆ เตียง ทั้งตัวลงนอนแผ่หรา เตียงนุ่มสบายมากๆ ครับ ด้วยความเหนื่อยจากความวุ่นวายหลายๆ เรื่องในวันนี้ ทำให้ผมผล็อยหลับไป

ดีแล้วที่หลับเพราะพรุ่งนี้จะต้องเจอเรื่องวุ่นวายมากกว่านี้แน่ นอนเอาแรงไว้ดีกว่า พรุ่งนี้จะได้มีแรงต่อสู้กับเรื่องวุ่นวายต่างๆ คร่อยกกก

ผลงานชิ้นนี้ เป็นแนวรักวัยรุ่นอันสุดclassicที่ตั้งใจแต่งมาก ๆ
อยากให้ได้อ่านครับ

พงศธร สายวารัตน์

“เรานะใจ ไม่ว่าจะเป็นเทวดา หรือ มนุษย์ ก็มีโอกาสมำเกิดได้ทั้งนั้นแหละ ทำผิดแล้วสำนึกผิดไม่ทำผิด
อีก มันก็ดีกว่า ทำผิดแล้วยังคิดทำผิดต่อไปไม่ใช่หรอ” หั้วหน้าพูดตอนผมกำลังดื่มเบียร์ หั้วหน้าเว้นจังหวะ
การพูดนิดหนึ่ง จากนั้นพูดต่อว่า

“นัทเขาเรียนที่จุฬาอะ ถ้าเธออยากไปเรียนที่เดียวกับนัทอีกสักปีแล้วกัน เดี๋ยวจะย้ายให้เธอไป
ทำงานบนโลกมนุษย์ เหมื่อนที่ผ่านมาให้”ผมหันไปมองหน้าด้วยความรู้สึกสงสัยว่า หั้วหน้าเคยมาเห็นตอน
ผมนั่งร้องไห้หรือเปล่า แล้วถ้าเคย เคยเห็นกี่ครั้ง แต่พอจะถาม หั้วหน้าก็ลุกขึ้นและบอกว่าต้องไปก่อน
แล้ว จะรีบไปดูฟุตบอลที่ถ่ายทอดสดมาจากโลกมนุษย์

To Phongsaton
Sayvarevat